

Aan des Meesters Voeten.

AAN DES MEESTERS
VOETEN

DOOR

ALCYONE

(J. KRĚSNA-MOERTI)

IN HET NEDERLANDSCH OVER-
GEZET DOOR D. v. H. L.

11e—30e DUIZEND

UITGEGEVEN DOOR DEN NATIONALEN VERTEGEN-
WOORDIGER VOOR INSULINDE VAN DE ORDE VAN
DE STER IN HET OOSTEN

1925.

VOORREDE

VAN MEVROUW BESANT BIJ DE EERSTE
ENGELSCH E UITGAVE (KERSTMIS 1910).

Als oudere geniet ik het voorrecht, om een inleidend woord te schrijven voor dit boekken: de eersteling van een jongeren broeder; waarlijk, jong van lichaam maar niet van ziel. De leeringen er in vervat werden hem door zijn Meester gegeven als voorbereiding tot Inwijding. Zij werden door hem uit het geheugen neergeschreven, langzaam en met moeite, want zijn Engelsch was verleden jaar veel minder vloeiend dan nu. Het grootste gedeelte geeft des Meesters eigen woorden weer; dat wat niet zoo woordelijk herhaald is, bevat des Meesters gedachten, gekleed in de woorden van Zijnen leerling.

Twee weggelaten zinsneden werden door den Meester toegevoegd; in twee andere gevallen is een weggelaten woord aange-

vuld, maar overigens is het geheel Alcyone's eigen werk, zijn eerste gift aan de wereld.

Moge het boekje anderen helpen, zooals de gesproken leering hem zelf geholpen heeft; met deze hoop geeft hij het. Doch de leering kan alleen dan vrucht dragen, indien zij nageleefd wordt. En hij heeft haar geleefd, sinds zij van zijns Meesters lippen vloeide. Als het voorbeeld, zoowel als het voorschrift, gevolgd wordt, dan zal voor den lezer, evenals voor den schrijver, de groote poort zich openen en zijne voeten zullen staan op het Pad.

VOORBERICHT VAN DEN VERTALER.

Deze Insulindische uitgave eischt een enkel woord tot toelichting. Immers, er verscheen reeds eene Nederduitsche overzetting van dit boekje, zou daarneven nog voor een tweede plaats zijn?

Wij meenen van wel.

Dit vriendelijk boekje, verheven wijsheid en voorschriften van hooge zedelijke waarde gevende, in haast kinderlijk eenvoudige taal, kan door niemand zonder winst voor zijn gemoed worden gelezen. Het verdient dus in ieders handen te komen, en ons Hollandsch taalgebied is wel klein, maar kan onder de genoemde omstandigheden toch zeker wel twee uitgaven verdragen; in Britsch-Indië verscheen de eerste Engelsche editie met Kerstmis 1910 in drieërlei gedaante, en de eene herdruk volgt den anderen op. Daarnaast publiceerde Engeland er twee tegelijkertijd, een er van op de keurige wijze die alle uitgaven van Bibby

kenmerkt, terwijl Amerika onmiddellijk zijne eigen Engelsche uitgave gaf. Eén Amsterdamsche en één Bataviaasche editie van dit werkje is dus waarlijk niet te veel, en te eerder bestond tot deze tweede uitgave aanleiding, daar de beide vertalingen geheel onafhankelijk van elkander werden bewerkt.

Ik had het groote voorrecht de thans aangeboden — die reeds in het Theosophisch Maandblad voor Nederlandsch-Indië verscheen — in de bovenbedoelde Kerstdagen van 1910 tijdens het zoo levendige Jaarcongres te Adyar zelf, in de onmiddellijke omgeving van den Schrijver, te voltooien. Toch, hoe vreemd dit klinkt, had eene Hollandsche vertaling van broeder van Marle, via Nizza, Amsterdam reeds bereikt, toen mijn handschrift daar aankwam.

Naast deze Hollandsche is ook eene Maleische vertaling (in Melajoe biasa) van mijne hand bij den uitgever dezes verschenen, terwijl eene Javaansche in bewerking is om naar wij hopen, door eene in meerdere Archipel-talen gevolgd te worden.

Er wordt in dit boekje eene blijde boodschap gebracht. Een boodschap van zelf-

veredeling, naastenliefde en toegewijden dienst. Deze boodschap worde verkondigd aan alle creaturen!

Wie de roepstem verstaat, volg haar.

D. v. H. L.

Buitenzorg, October 1911.

BIJ DEN TWEEDEN DRUK.

Wij schrijven thans September 1912 en reeds zijn de eerste duizend uitgeput, en wordt in Indië eene nieuwe oplage noodig, terwijl in Holland intusschen reeds een derde uitgave verscheen. Engeland is trouwens bezig aan zijn zevende uitgave (thans van 25000 exemplaren), terwijl het boekje reeds in 37 edities in 24 verschillende talen het licht zag. De verwachtingen zijn dus niet beschaamd.

Moge elk van deze deeltjes met zich voeren Vrede, Verdraagzaamheid en Broederschap!

Heil zij allen lezers!

D. v. H. L.

Buitenzorg, September 1912.

AAN ALLEN DIE AANKLOPPEN.

Asató mâ Sad gamaya!

Tamasó mâ Djyotir gamaya!

Mr̄etyór mâ mretang gamaya!

Leid mij uit het Onwerkelijke naar het
Werkelijke.

Leid mij uit de Duisternis naar het Licht.

Leid mij uit den Dood naar de Onsterf-
lijkheid.

VOORWOORD VAN DEN SCHRIJVER.

Dit zijn niet mijne woorden: het zijn de woorden van den Meester, die mij heeft onderwezen. Zonder Hem zoude ik niets hebben kunnen doen, maar door Zijne hulpe heb ik mijne voeten op het Pad gezet. Gij wenscht datzelfde Pad ook te betreden, en daarom zullen de woorden, die Hij tot mij sprak, ook U helpen, indien gij ze wilt opvolgen. Het is niet genoeg te zeggen, dat zij waar en schoon zijn; iemand die wenscht te slagen, moet nauwkeurig doen wat gezegd wordt. Het zien van voedsel en den lof er van te zingen kan den honger van een wien hongert niet verzadigen; hij moet zijn hand uitstrekken en eten. Evenzoo is het aanhooren van de woorden van den Meester niet genoeg, gij moet doen wat Hij zegt, letten op elk woord, en iederen wenk opvolgen. Wordt een wenk niet begrepen of een woord gemist, dan zijn zij voor altijd verloren, want Hij spreekt geen twee malen.

Voor dit Pad zijn vier vereischten:

Onderscheidingsvermogen,

Begeerteloosheid,

Goed gedrag,

Liefde.

Wat de Meester mij over elk dezer heeft
gezegd, zal ik trachten U mede te deelen.

AAN DES MEESTERS VOETEN.

HOOFDSTUK I.

Het eerste van deze Vereischten is *Onderscheidingsvermogen*, wat gewoonlijk wordt opgevat als te beteekenen, die onderscheiding tusschen het werkelijke en het onwerkelijke, die iemand er toe leidt het Pad te betreden. Het is dit, maar het is nog veel meer; en het moet niet alleen bij den ingang van het Pad, maar bij iederen stap en op elken dag tot het einde toe in toepassing gebracht worden. Gij betreedt het Pad, omdat gij geleerd hebt, dat daar alleen die dingen kunnen gevonden worden, die de moeite van het winnen waard zijn. De onwetenden werken om rijkdom en macht te verkrijgen, maar deze dingen zijn op zijn hoogst slechts voor één leven, en daarom onwerkelijk. Er bestaan grooter dingen dan deze, dingen die werkelijk en blijvend zijn. Als gij deze ééns gezien hebt verlangt gij die andere niet meer.

Er zijn in deze geheele wereld maar twee soorten van menschen: zij die weten, en zij die niet weten; en op deze kennis komt het aan.

Welken godsdienst iemand belijdt, tot welk ras hij behoort, dit zijn vragen van geen belang; het werkelijk belangrijke is deze kennis: de kennis van Gods plan voor de menschen. Want God heeft een plan, dat plan is Evolutie. Als iemand dit eens ingezien heeft, en het werkelijk weet, dan kan hij niet nalaten ervoor te werken, en er zich één mede te maken, omdat het zoo grootsch en schoon is. Hij staat dus aan Gods zijde, omdat hij weet. Opkomende voor het goede en weerstand biedende aan het kwade, werkt hij voor de evolutie en niet uit zelfzucht.

Indien hij aan Gods zijde staat, is hij één der onzen, en het komt er in het minst niet op aan of hij zich een Hindoe of een Boeddhist, een Christen of een Mohammedaan noemt, of hij een Engelschman, een Chinees of een Rus is. Zij, die aan Zijn zijde staan, weten, waarom zij daar staan en wat zij moeten doen, en ze trachten het te doen. Al de anderen weten nog niet wat zij doen moeten, en zoo handelen zij vaak dwaas, en ze trachten wegen uit te vinden voor zich zelf die hun aangenaam toeschijnen, niet begrijpende, dat allen één zijn, en dat

daarom alleen wat *de Eene* wil, werkelijk aangenaam kan zijn voor wien ook.

Zij volgen het on-werkelijke in plaats van het werkelijke.

Zoolang zij deze twee nog niet hebben leeren onderscheiden, hebben zij zich nog niet geschaard aan Gods zijde en deze onderscheiding is dus de eerste stap.

Maar zelfs als de keuze gedaan is, moet gij wél beseffen, dat er vele soorten van werkelijkheid en on-werkelijkheid bestaan; er moet nog onderscheiden worden tusschen goed en kwaad, tusschen het belangrijke en het nuttelooze, tusschen het ware en het valsche, tusschen het zelfzuchtige en het onzelfzuchtige.

Tusschen goed en kwaad kan de keuze niet zwaar vallen, want zij, die den Meester willen volgen, hebben reeds besloten het goede te doen, het moge kosten wat het wil. Maar het lichaam en de mensch zijn twee, en wat de mensch wil, is niet altijd, wat het lichaam verlangt. Als uw lichaam iets verlangt, wacht dan even, en denk na, of Gij het werkelijk verlangt. Want Gij zijt God en Gij wilt slechts, wat God wil; maar

gij moet diep binnen in u zelf graven, om dien God in u te vinden en ge moet luisteren naar Zijn stem, die Uw stem is. Zie niet verkeerdelijk uw lichamen voor Uzelf aan, noch het stoffelijk lichaam, noch het begeertelichaam, noch het verstandslichaam.

Elk ervan zal voorwenden, uzelf te zijn, om datgene te verkrijgen, wat het behoeft. Maar gij moet ze alle kennen, en ken uzelf als hun meester.

Als er noodig werk te doen valt, dan voelt het stoffelijk lichaam behoefte aan rust, of het wil een wandeling doen, het wil gaan eten of gaan drinken; en de mensch, die niet weet, zegt tot zich zelf: "Ik heb aan deze dingen behoefte, en daarom moet ik ze doen". Maar de mensch, die weet, zegt: "Dat wat daar verlangt, ben ik niet en het moet wat wachten". Vaak, wanneer de gelegenheid zich voordoet, om iemand te helpen, voelt het lichaam "Welk een moeite zal dat mij kosten: laat een ander het maar doen". Maar de mensch zegt tot zijn lichaam: "Gij zult mij niet verhinderen, een goed werk te verrichten".

Het lichaam is uw lastdier — het paard,

waarop gij rijdt. Daarom moet gij het goed behandelen en veel zorg ervoor dragen; gij moet het niet overwerken, gij moet het behoorlijk voeden, uitsluitend met zuiver voedsel en drank, en ge moet het altijd volkomen rein houden, vrij van de kleinste modderspat. Want zonder een volkomen rein en gezond lichaam kunt gij de inspannende taak van voorbereiding niet volbrengen; gij zoudt de voortdurende spanning ervan niet kunnen verdragen. Maar altijd moet *Gij* het zijn, die het lichaam beheerscht, niet het lichaam u.

Het begeerte-lichaam heeft *zijn* begeerten bij dozijnen; het heeft er behoefte aan, dat gij boos zult zijn, dat gij vinnige woorden zult zeggen, dat gij u jaloesch zult gevoelen; dat gij begeerig naar geld zult zijn, dat gij andere menschen hun bezittingen zult benijden, dat gij zult toegeven aan neerslachtigheid.

Aan al die dingen heeft het behoefte, en aan nog vele andere, niet omdat het u kwaad zou willen doen maar omdat het van heftige trillingen houdt, en deze voortdurend wenscht te veranderen. Maar *Gij* behoeft

geen van die dingen, en daarom moet gij goed onderscheid maken tusschen uwe behoeften, en die van uwe lichamen.

Uw verstandslichaam wenscht hoogmoediglijk zich afgescheiden te denken, het heeft een hoogen dunk van zich zelf en schat anderen gering. Zelfs als gij het van wereldsche zaken hebt afgekeerd, tracht het nog voor zich zelf berekeningen te maken. Het hoopt u te doen denken aan uw eigen vooruitgang, inplaats van te denken aan het werk van de Meesters, en aan het helpen van anderen.

Als gij mediteert, tracht het u te doen denken aan de vele verschillende dingen, waaraan hetzelfde behoefte heeft, in plaats van het ééne ding, dat *gij* noodig hebt.

Gij zijt dit denkvermogen niet, maar het is het uwe om te gebruiken; ook hier weder is onderscheidingsvermogen dus noodzakelijk. Gij moet onophoudelijk waken, of gij zult niet slagen.

Het Occultisme kent geen schipperen tusschen goed en kwaad. Wat het ook schijnbaar kosten moge, gij moet doen wat goed is, en wat slecht is, moet gij nalaten,

het komt er niet op aan, wat onwetenden ervan mogen denken of zeggen.

Bestudeer grondig de wetten der Natuur en naarmate gij ze leert kennen moet gij uw leven er mee in overeenstemming brengen, steeds uw rede en uw gezond verstand gebruikende.

Gij moet wèl onderscheid maken tusschen hetgeen belangrijk en hetgeen onbelangrijk is. Vast als een rots, waar het goed en kwaad betreft, moet gij altijd toegeven in dingen, die er niet op aankomen. Want gij moet steeds zachtmoedig en vriendelijk zijn, redelijk en behulpzaam; aan anderen dezelfde volle vrijheid latende, die gij zelf noodig hebt.

Tracht na te gaan, wat de moeite waard is te doen, en denk er aan, dat gij niet oordeelen moet naar den omvang. Een kleine zaak, doch van direct nut voor het werk van den Meester, is heel wat meer waard gedaan te worden, dan een groot ding, dat de wereld goed zou noemen.

Gij moet niet alleen het nuttige van het nuttelooze onderscheiden, maar ook hetgeen in meerdere of in mindere mate nuttig is.

De armen te voeden is een goed, edel en nuttig werk; hun zielen te voeden is echter edeler en nuttiger dan het voeden van hunne lichamen. Ieder rijk mensch kan het lichaam voeden, maar alleen zij, die weten, kunnen de ziel voeden.

Indien gij weet, is het uw plicht, anderen tot weten te helpen.

Hoe wijs gij ook reeds moogt zijn, op dit Pad hebt ge veel te leeren, zóóveel, dat ook hier onderscheiding moet betracht worden, en gij zorgvuldig moet overdenken, wat 't leeren waard is. Alle kennis is nuttig, en eens zult gij alle kennis bezitten; maar zoolang gij er slechts een deel van hebt, zorg er dan voor, dat het 't nuttigste deel is. God is Wijsheid zoowel als Liefde, en hoe meer wijsheid gij hebt, des te meer kunt gij van Hem openbaren. Studeer dus, maar bestudeer allereerst dat, wat u het meest van nut zal zijn om anderen te helpen.

Werk geduldig aan uwe studies, niet opdat de menschen u wijs mogen noemen, niet zelfs opdat gij het geluk moogt smaken wijs te zijn, maar omdat alleen de wijze mensch wijselijk helpen kan. Hoe gaarne

gij zoudt willen helpen, indien gij onwetend zijt, zult gij wellicht meer kwaad dan goed doen. Gij moet onderscheid maken tusschen waarheid en leugen, gij moet leeren dóór en dóór waar te zijn in gedachte, in woord en in daad.

In gedachte het eerst, en dat is niet gemakkelijk, want er zijn in deze wereld vele onware gedachten, veel dwaas bijgeloof en niemand, die in slavernij is, kan vooruitgang maken. Gij moet dan ook geen meening aanhangen, omdat vele andere menschen dat doen, noch ook omdat men er eeuwenlang geloof aan sloeg, evenmin omdat zij neergeschreven staat in eenig boek, dat de menschen heilig noemen.

Gij moet de zaak voor uzelf overdenken, voor uzelf uitmaken, of zij redelijk is. Denk er aan dat, al mochten duizend menschen dezelfde meening over een onderwerp hebben, hun meening, indien zij niets van dat onderwerp weten, van geene waarde is. Hij, die het Pad wil betreden, moet voor zich zelf leeren denken, want bijgeloof is een van de grootste plagen in de wereld, een der ketenen, waarvan gij u geheel en al bevrijden moet.

Uw denken omtrent anderen moet wáár zijn, gij moet niet iets van hen denken, wat gij niet weet. Meen niet, dat zij altijd over u denken. Als iemand iets doet, waarvan gij meent, dat het u schaden kan, of iets zegt wat op u zou kunnen slaan, denk dan niet dadelijk: "Hij wil mij benadeelen". Waarschijnlijk heeft hij in 't geheel niet aan u gedacht, want iedere ziel heeft haar eigen moeilijkheden, en ieders gedachten draaien voornamelijk om hem zelf. Spreekt iemand u boos toe, denk dan niet: "Hij haat mij, en wenscht mij te kwetsen". Waarschijnlijk heeft iemand of iets anders hem boos gemaakt en omdat hij u toevallig ontmoet, keert zijn toorn zich tegen u. Hij doet dwaas, want alle boosheid is dwaas, maar daarom behoeft gij nog geen onwaarheid van hem te denken.

Als gij een leerling van den Meester wordt, dan kunt gij altijd de waarheid van uwe gedachte beproeven, door ze naast de Zijne te leggen. Want de leerling is één met zijn Meester, en hij behoeft slechts zijn gedachte terug te brengen in de gedachte van den Meester, om terstond te zien, of

zij overeenstemmen. Is dit niet het geval, dan is zijn gedachte verkeerd, en hij wijzigt ze onmiddellijk, want des Meesters gedachten zijn volmaakt, daar Hij alles weet. Zij die nog niet door Hem zijn aangenomen kunnen dit niet zoo doen, maar zij kunnen zich belangrijk helpen door vaak te bedenken: "Hoe zou de Meester hierover denken? Wat zou de Meester zeggen of doen onder deze omstandigheden?" Want gij moet nooit iets doen, of zeggen, of denken, wat gij u niet kunt voorstellen, dat de Meester zou kunnen doen, zeggen of denken.

Gij moet ook waar zijn in het spreken, nauwkeurig en zonder overdrijving. Schrijf iemand nooit beweegredenen toe, alleen zijn Meester kent zijn gedachten, en hij kan handelen uit oorzaken, die nooit bij u opgekomen zijn. Indien gij verhalen over iemand hoort, herhaal ze dan niet, ze zouden wel eens niet waar kunnen zijn, en zelfs als ze waar mochten zijn, is het vriendelijker om te zwijgen. Denk goed, voordat gij spreekt, opdat gij niet in onnauwkeurigheid moogt vervallen.

Wees waar in handeling, doe u nooit

anders voor dan gij zijt, want alle schijn is een belemmering voor het zuivere licht der waarheid, dat voor u schijnen moet, als het zonlicht door helder glas.

Gij moet voorts het zelfzuchtige van het onzelfzuchtige onderscheiden. Want zelfzucht heeft vele vormen en wanneer gij denkt haar in den eenen vorm ten slotte te hebben gedood, dan verrijst zij sterker dan ooit in een anderen. Maar geleidelijk zult gij zoo vervuld worden van gedachten om anderen te helpen, dat er geen plaats en geen tijd zal overblijven voor eenige gedachte aan uzelf.

Gij moet nog een ander onderscheid maken. Leer den God in ieder en alles erkennen, het komt er niet op aan, hoe slecht hij oppervlakkig moge schijnen. Gij kunt uwen broeder helpen door dat, wat gij met hem gemeen hebt, en dat is het Goddelijk Leven; leer dat in hem wakker maken, leer hoe gij daarop een beroep moet doen, dan zult gij Uwen broeder bevrijden van het kwade.

HOOFDSTUK II.

Velen zijn er wien de eisch van *Begeerte-loosheid* zwaar valt, want zij voelen, dat zij hunne begeerten zijn, en dat er geen zelf zou overblijven, als hunne onderscheidene begeerten, hun voorkeur en tegenzin, hen ontnomen werden. Maar dit geldt voor hen, die den Meester niet gezien hebben; in het licht van Zijne Heilige Tegenwoordigheid sterft alle begeerte, behalve de begeerte om aan Hem gelijk te zijn. Doch reeds vóór gij het geluk hebt Hem te zien van aangezicht tot aangezicht, kunt gij begeerteloosheid bereiken, zoo gij wilt. 't Onderscheidingsvermogen heeft u reeds doen zien, dat de dingen, welke de menschen begeeren, zooals rijkdom en macht, het verkrijgen niet waard zijn; wanneer dit wezenlijk ingezien en niet enkel gezegd wordt, dan houdt elke begeerte ernaar op.

Tot zoover is alles eenvoudig genoeg; ge behoeft het slechts in te zien. Maar sommigen geven het najagen van aardsche doeleinden slechts op om den hemel deelachtig te worden, of om persoonlijk bevrijding van wedergeboorte te erlangen; in deze dwaling moet gij niet vervallen.

Zoo gij u zelf geheel vergeten hebt, dan kunt gij er niet meer over denken, wanneer dat zelf bevrijd zal zijn, of wat soort van hemel het zal verkrijgen. Denk er aan, dat alle zelfzuchtige begeerte bindt, hoe hoog het doelwit moge zijn, en voordat gij daarvan bevrijdt zijt, zult gij niet ten volle vrij zijn om u te wijden aan des Meesters werk.

Als alle begeerten voor u zelf verdwenen zijn, dan zoudt gij de begeerte kunnen koesteren om de vruchten van uw werk te zien. Als gij iemand helpt, dan wenscht ge te zien, in welke mate ge hem geholpen hebt; misschien verlangt ge wel, dat hij het ook zal zien, en er dankbaar voor zal zijn. Maar ook dit is nog begeerte en gebrek aan vertrouwen. Als gij uwe kracht aanwendt om te helpen, dan zal er een resultaat zijn, hetzij gij het kunt zien of niet; zoo gij de Wet kent, weet gij, dat dit zoo zijn moet. Gij moet dus het goede doen, terwille van het goede, niet in de hoop er eenig resultaat van te zien; gij moet u geven voor den dienst van de wereld, omdat gij haar lief hebt, en niet anders kunt doen, dan u daarvoor te geven.

Begeer geen psychische vermogens; deze zullen komen zoodra de Meester weet, dat het goed voor u zal zijn ze te bezitten. Ze te forceeren brengt vaak moeilijkheden met zich; dikwijls wordt, wie ze bezit, misleid door bedriegelijke natuurgeesten, of hij wordt hoogmoedig en meent dat hij geen vergissingen kan begaan, en in ieder geval zou de tijd en de krachtsinspanning, noodig om ze te verkrijgen, gebruikt kunnen worden om voor anderen te werken. Deze vermogens zullen in den loop der evolutie komen; zij *moeten* komen, en als de Meester ziet, dat het nuttig voor u zal zijn ze eerder te hebben, dan zal Hij u zeggen op welke wijze gij ze zonder gevaar ontvouwen kunt. Vóórdien zult gij zonder deze er beter aan toe zijn.

Gij moet ook op uw hoede wezen tegen sommige kleine begeerten, zoo gewoon in het dagelijksch leven. Verlang nooit geleerd te schijnen of voor knap te worden aangezien; begeer niet te spreken. Het is goed om een weinig te spreken; beter nog om niets te zeggen, tenzij ge er volkomen zeker van zijt, dat hetgeen ge zeggen wilt

wáár, vriendelijk en helpend is. Denk, alvorens te spreken, zorgvuldig na, of dat, wat ge gaat zeggen deze drie eigenschappen heeft; zoo niet, zwijg dan liever.

Het is goed er u reeds nu aan te gewennen, zorgvuldig na te denken, vóórdat ge spreekt; want als ge Inwijding bereikt, moet ge op elk woord letten, opdat ge niet zoudt zeggen, wat niet mag worden gezegd. Veel van het gewone gepraat is overbodig en dwaas, en het wordt boosaardig, indien het praatjes zijn ten nadeele van anderen. Gewen er dus aan liever te luisteren dan te spreken, geef niet uwe opinie tenzij er bepaaldelijk naar gevraagd wordt. In een van de opsommingen der vereischten worden ze aldus genoemd: *Weten, Durven, Willen, Zwijgen*; de laatste van deze vier is de moeilijkste van alle.

Een andere veel voorkomende begeerte, die gij met kracht moet onderdrukken, is de wensch zich te bemoeien met andermans zaken. Wat een ander doet of zegt, of gelooft is uwe zaak niet, en gij moet leeren hem zijn gang te laten gaan. Hij heeft alle recht op vrijheid in gedachte, woord en

daad, zoolang hij geen ander overlast aandoet. Gijzelf eischt voor u de vrijheid om te doen, wat gij gepast acht; ge moet een ander dezelfde vrijheid gunnen, en als hij daarvan gebruik maakt, hebt ge niet het recht er aanmerking op te maken.

Indien ge meent, dat hij verkeerd doet, en ge vindt eene gelegenheid om hem onder vier oogen en op zeer beleefde wijze te zeggen, waarom ge er zoo over denkt, dan is het mogelijk, dat ge hem kunt overtuigen, maar in vele gevallen zou zelfs dat eene on gepaste inmenging zijn. In geen geval moogt ge er een derde over gaan spreken, want dat is een zeer slechte daad.

Ziet ge dat een kind of een dier mishandeld wordt, dan is het uw plicht tusschenbeide te komen. Ziet ge iemand de wetten des lands overtreden, dan behoort ge de overheid daarmee in kennis te stellen. Is iemand onder uw zorg gesteld om onderricht te ontvangen, dan kan het uw plicht worden hem over zijne fouten te onderhouden. Buiten deze gevallen behoort gij u tot uw eigen zaken te bepalen en de deugd van zwijgen te beoefenen.

HOOFDSTUK III.

De zes punten welke omtrent gedrag bijzonder vereischt worden, zijn door den Meester genoemd als volgt:

1. Beheersching van het zelf, ten aanzien van het Denkvermogen.
2. Beheersching van het zelf in Handeling.
3. Verdraagzaamheid.
4. Blijmoedigheid.
5. Eénpuntigheid.
6. Vertrouwen.

(Ik weet, dat vele van deze termen vaak op andere wijze vertaald worden evenals de namen der vereischten, maar in al deze gevallen gebruik ik de termen welke de Meester zelf bezigde, toen Hij ze mij verklaarde.)

1. *Beheersching van het zelf ten aanzien van het Denkvermogen.*

Het vereischte van Begeerteloosheid wijst er op, dat het begeertelichaam onder beheer moet staan. Hier wordt hetzelfde bedoeld ten aanzien van het mentale lichaam. Er is onder te verstaan de beheersching van het humeur, zoodat gij vrij zijt van toorn en ongeduld; de beheersching van het denk-

vermogen zelf, zoodat de gedachte altijd kalm en onbewogen is; en de beheersching (door het denkvermogen) van de zenuwen, zoodat ze zich zoo min mogelijk laten irriteren. Dit laatste is moeilijk, want als ge tracht u gereed te maken voor het Pad, dan maakt ge vanzelf uw lichaam gevoeliger, zoodat de zenuwen lichter aangedaan worden door een klank of een schok en elke spanning heftiger gevoelen, maar ge moet er uw best voor doen.

Met een rustig denkvermogen gaat tevens moed gepaard, zoodat ge de verzoeking en moeilijkheden van het Pad onbevreesd onder de oogen kunt zien, zoo ook standvastigheid, zoodat ge moeilijkheden, welke in ieders leven voorkomen, lichter kunt dragen en het voortdurend getob over kleinigheden kunt vermijden, waarmede de meeste menschen hun tijd doorbrengen. De Meester leert, dat het er volstrekt niets toe doet, wat iemand van buitenaf moge overkomen; zorgen en moeiten, ziekten en tegenslagen, deze alle moeten als niets voor hem zijn, en hij moet niet toelaten, dat ze zijn kalmte van geest verstoren. Zij zijn het ge-

volg van vroegere handelingen en als ze komen, moet ge ze blijmoedig dragen, er aan denkende, dat alle kwaad voorbijgaand is en dat het uw plicht is, altijd opgewekt en rustig te blijven. Zij behooren tot uwe vroegere levens en niet tot dit; gij kunt ze niet veranderen, en daarom is het nutteloos u er over te verontrusten. Denk er liever over na wat gij thans doet, want dat zal de gebeurlijkheden van uw volgend leven vormen. Dat toch *kunt* gij wijzigen.

Gij moogt nooit bedroefd of neerslachtig zijn. Neerslachtigheid is verkeerd, omdat zij aanstekelijk werkt op anderen en hun het leven moeilijker maakt, en daartoe hebt ge het recht niet. Als ze ooit over u komt, werp ze dan onmiddellijk van u af.

Er is nog een andere wijze om de gedachten te beheerschen: ze niet te laten zwerven. Wat ge ook moogt doen, concentreer er uwe gedachten op, opdat het volmaakt gedaan worde; laat uw denkvermogen niet ledig zijn, maar houd steeds goede gedachten op den achtergrond, gereed om naar voren te komen op het oogenblik, dat het denkvermogen vrij is.

Gebruik uw gedachtekracht dagelijks voor goede doeleinden, wees een kracht in de richting der evolutie. Denk dagelijks aan iemand van wien ge weet dat hij in zorgen, of in lijden of hulpbehoevend is, en stort liefderijke gedachten over hem uit.

Houd uw gemoed vrij van trots, want trots is een gevolg van onkunde.

De mensch, die niet weet, denkt dat hij groot is, dat hij dit of dat belangrijke werk verricht heeft; de wijze weet, dat alleen God groot is en dat alle goede werk door God alleen wordt gedaan.

2. *Beheersching van het zelf in Handeling.*

Zoodra uwe gedachte is, wat ze zijn moet, zult ge met uw handeling weinig moeite hebben. Denk er echter aan, dat om nuttig te zijn voor de menschheid, de gedachte tot handeling moet voeren. Wees niet traag, doch steeds actief in goed werk. Maar het moet uw *eigen* taak zijn, die ge volbrengt; niet eens anders taak, tenzij met zijne toestemming, en om hem te helpen. Laat elk zijn eigen taak volbrengen, en op zijne wijze; wees steeds gereed om hulp te bieden, waar ze noodig is, maar dring ze *nooit*

op. Voor velen is het de moeilijkste zaak die zij in deze wereld te leeren hebben, zich met hun eigen werk alleen te bemoeien, en toch is het juist dat, wat ge te doen hebt.

Omdat ge streeft naar hooger werk, moet ge toch niet vergeten uw gewone plichten te doen, want zoolang deze niet vervuld zijn, zijt ge niet vrij voor anderen dienst. Ge moet geen nieuwe wereldsche verplichtingen op u nemen; maar wat ge reeds op u genomen hebt, moet ge geheel volbrengen, alle duidelijk aangewezen en redelijke verplichtingen, die ge als zoodanig erkent, en niet de denkbeeldige verplichtingen, welke anderen zouden trachten u op de schouders te schuiven. Als ge Hem wilt toebehooren, moet ge het gewone werk beter doen dan anderen en niet minder goed, want ook dit moet ge verrichten om *Zijnen* wil.

3. *Verdraagzaamheid*. Ge moet volmaakte verdraagzaamheid ten aanzien van allen gevoelen, en eene even groote en hartelijke belangstelling hebben voor het geloof van hen, die tot een anderen godsdienst behooren, als voor uw eigenen. Want hun godsdienstvorm is een pad tot het hoogste,

evenzeer als de uwe. En om allen te helpen, moet ge allen begrijpen.

Maar om deze volmaakte verdraagzaamheid te verkrijgen moet ge eerst zelf vrij zijn van dweepzucht en van bijgeloof. Ge moet leeren, dat geene ceremoniën noodzakelijk zijn, anders zult ge uzelf beter achten dan degenen, die ze niet verrichten. Toch moet ge hen, die nog aan uiterlijkheden hangen, niet veroordeelen. Laat hen doen wat zij verkiezen, mits zij u, die de waarheid in deze kent, niet lastig vallen; men moet niet trachten, u dat op te dringen, waar ge aan ontgroeid zijt. Maar heb waardeering voor alles op zijn eigen plaats, wees welwillend ten aanzien van allen.

Nu uwe oogen geopend zijn, zullen eenige van uwe oude overtuigingen en van uwe oude ceremoniën u dwaas toeschijnen en misschien zijn ze dit ook werkelijk. Toch, hoezeer ge er thans niet langer aan deel kunt nemen, behoort gij ze te eerbiedigen ter wille van die goede zielen, voor wie ze nog van belang zijn.

Ze hebben hun geëigende plaats, en ze hebben hun nut; zij zijn als de dubbele

lijntjes, waartusschen ge als kind leerdet, om recht en gelijkmatig te schrijven, totdat ge leerdet het veel beter en vrijer te doen zonder deze. Er was een tijd, dat ge ze noodig hadt, maar die tijd is thans voorbij.

Een groot Leeraar schreef eens:

„Toen ik een kind was, sprak ik als een kind, ik begreep als een kind, en ik dacht als een kind; maar toen ik een man werd, zette ik de dingen des kinds van mij”. Toch kan hij, die vergeten heeft, dat hij eens kind was en sympathie voor kinderen verloren heeft, niet de man zijn, die hen kan onderrichten of helpen. Beschouw dus allen met welwillendheid, vriendelijkheid en verdraagzaamheid, maar allen gelijkelijk, hetzij zij Boeddhist of Hindoe, Jain of Jood, Christen of Mohammedaan zijn.

4. *Blijmoedigheid*. Gij moet uw karma met opgewektheid dragen hoe het ook moge zijn, het als een eer beschouwende, als eenig leed over u komt, daar dit bewijst dat de Heeren van Karma u waardig achten geholpen te worden. Hoe hard het moge zijn, wees dankbaar, dat het niet erger is. Bedenk wèl, dat ge slechts van weinig nut

voor den Meester kunt wezen, voordat uw slecht karma is uitgewerkt, en ge vrij zijt. Door zich Hem aan te bieden, hebt ge gevraagd, dat uw karma versneld moge worden, en zoo werkt ge nu in een of twee levens door, wat anders over een honderdtal levens verdeeld geweest ware. Maar om er het beste van te maken, moet ge het opgewekt en vreugdevol dragen.

Er is nog een ander punt. Ge moet alle gevoel van bezit opgeven. Karma moge u ontnemen wat u het liefste is, zelfs de menschen, die gij het meest lief hebt. Zelfs dan moet gij opgeruimd zijn, gereed om te scheiden van alles en ieder. Vaak moet de Meester zijn kracht uitstorten op anderen door Zijn dienaar; Hij kan dit niet doen, indien de dienaar zich overgeeft aan neerslachtigheid. Opgewektheid moet daarom regel zijn.

5. *Eenpuntigheid*. Het ééne ding, dat ge steeds in het oog te houden hebt is, des Meesters werk te doen. Wat er overigens op uw weg moge komen om te doen, dat althans moet ge nooit vergeten. Maar er kan niets anders op uw weg komen, want

alle helpend en onzelfzuchtig werk is des Meesters werk, en ge moet het doen om Zijnentwil. En aan elk onderdeel van dat, wat ge doet, moet ge uw volle aandacht geven, zoodat het zoo goed wordt gedaan, als gij maar kunt. Diezelfde Leeraar schreef ook: „Wat gij doet, doe het van harte; alsof gij het doet voor den Heer, en niet voor de menschen.” Denk hoe ge een of ander werk zoudt verrichten, als ge wist, dat de Meester plotseling komen zou om het na te zien; op deze wijze moet ge al uw werk doen. Zij, die het meest weten, zullen het best begrijpen, wat dat vers be- duidt. En er is nog een dergelijk en nog veel ouder vers: “Wat ook uw hand vindt om te doen, doe het naar uw (beste) ver- mogen.”

Eénpuntigheid beteekent ook, dat niets u ook maar voor één oogenblik zal afhou- den van het Pad, dat ge hebt betreden. Geene verleidingen, geene wereldsche ge- noegens moeten u ooit daarvan afbrengen. Want gij zelf moet één worden met het Pad; het moet zoozeer een deel worden van uwen aard, dat ge het volgt, zonder dat ge

er over behoeft te denken, en dat ge u niet er van zoudt kunnen afkeeren. Gij, de Mo- nade, hebt het besloten; er u van af te keeren, zou zijn u van uw zelf af te wenden.

6. *Vertrouwen.* Ge moet vertrouwen hebben in uwen Meester; ge moet vertrou- wen hebben in uzelf. Als ge den Meester gezien hebt, zult ge Hem tot het uiterste vertrouwen, door vele malen leven en dood heen. Hebt gij Hem nog niet gezien, dan moet gij toch trachten Hem te verwezen- lijken en Hem te vertrouwen, want indien ge dit niet doet, kan zelfs Hij u niet helpen. Tenzij er volmaakt vertrouwen is, kan er geen volmaakte stroom van liefde en macht zijn.

Ge moet in uzelf vertrouwen. Gij zegt, dat gij uzelf te goed kent? Als ge zulke ge- voelens hebt, dan kent ge Uzelf niet: dan kent ge alleen het zwakke hulsel, dat zoo vaak in de modder gevallen is. Maar *Gij* — in uw ware Ik — zijt een vonk van Gods eigen vuur, en God, de Almachtige, is in u, en daarom is er niets, dat gij niet kunt doen, als gij wilt. Zeg tot uzelf:

“Wat de mensch heeft gedaan, kan de

mensch doen. Ik ben een mensch, maar ook God in den mensch; ik kan dit doen, en ik zal dit doen."

Want uw wil moet zijn als gehard staal, indien gij het Pad zoudt willen betreden.

HOOFDSTUK IV.

Van alle vereischten is **Liefde** het belangrijkste, want als deze in iemand sterk genoeg is, dwingt ze hem om al de andere vereischten te verkrijgen, en al het andere zou zonder haar nooit genoegzaam zijn. Vaak wordt ze uitgelegd als een intens verlangen naar bevrijding uit den kringloop van geboorten en rustperioden, en tot éénwording met God. Maar op deze wijze uitgedrukt, klinkt het zelfzuchtig, en geeft de beteekenis slechts ten deele weer.

Het is niet zoo zeer verlangen als *wil*, wilsbesluit, en vast voornemen. Om zijn gevolg teweeg te brengen, moet dit vast besluit uw gansche wezen vervullen, zóó, dat er geen plaats blijft voor eenig ander gevoel daarneven. Het is inderdaad de wil om één te zijn met God, niet om te ontsnappen aan kommer en smart, maar opdat gij door uwe diepe liefde voor Hem zult handelen met Hem, en als Hij. Daar Hij Liefde is, zoudt gij, zoo gij één met Hem wilt worden, ook vervuld moeten zijn van volmaakte onzelfzuchtigheid en liefde.

In het dagelijksch leven beteekent dit

twee dingen; vooreerst dat gij zorg zult dragen geen levend wezen te deren, en in de tweede plaats, dat gij steeds zult uitzien naar eene gelegenheid om te helpen. Vooreerst dus: veroorzaak geen lijden. Drie zonden zijn er, die meer kwaad doen in de wereld, dan al het andere — laster, wreedheid en bijgeloof, want dit zijn zonden tegen de liefde. Tegen deze moet hij, die zijn hart zou willen vervullen met de liefde Gods, voortdurend op zijn hoede zijn.

Zie wat laster doet. Hij begint met een slechte gedachte, en dat is op zich zelf al misdadig. Want in alles en in ieder is er goeds; in alles en in ieder is er kwaads. Elk van deze twee kunnen we versterken door er over te denken, en op deze wijze kunnen we de evolutie helpen of bemoeilijken; we kunnen den wil doen van den Logos, of we kunnen Hem wederstaan. Door te denken over het kwade in een ander, doet ge drie boosaardige dingen tegelijk:

1e. Ge vult uwe omgeving met slechte gedachten in plaats van met goede, en zoodoende vermeedert ge het lijden in de wereld.

2e. Wanneer in dien mensch het kwade aanwezig is, dat ge van hem denkt, versterkt en voedt ge het; en zoodoende maakt ge uwen broeder slechter in plaats van beter. Maar in den regel is dat kwaad er niet, en hebt ge het uzelf maar verbeeld; en in dat geval is uwe kwade gedachte hem tot eene verleiding om kwaad te doen, want als hij nog niet volmaakt is, dan zoudt gij hem kunnen maken tot wat gij hem gedacht hebt.

3e. Gij vult uw eigen denkvermogen met slechte gedachten in plaats van goede en zoo belemmert ge uw eigen groei en maakt ge uzelf voor hen, die kunnen zien, tot een leelijk en smartelijk voorwerp in plaats van een schoon en lieflijk.

Niet tevreden, al dit leed aan zichzelf en zijn slachtoffer berokkend te hebben, doet de kwaadspreker al zijn best, om anderen tot deelnemers in zijn misdrijf te maken. IJverig vertelt hij hun zijn boosaardig verhaal, in de hoop, dat zij het zullen gelooven en dan zullen zij tezamen met hem kwade gedachten over den armen lijder uitstorten. En dit gaat voort, dag aan dag, en het

wordt niet door één mensch gedaan, maar door duizenden. Begint gij in te zien, welk een lage en vreeslijke zonde dit is? Gij moet haar geheel en al vermijden. Spreek nooit kwaad van iemand; weiger te luisteren als een ander kwaad spreekt van een derde, maar zeg vriendelijk: "Het is misschien niet waar, en al is het waar, dan is 't toch welwillender er niet over te spreken."

Dan wreedheid. Deze is van tweeërlei aard, opzettelijk en onopzettelijk. Opzettelijke wreedheid heeft bepaald ten doel, een ander levend wezen te doen lijden, en dat is de grootste van alle zonden, het werk van een duivel eerder dan van een mensch. Gij zoudt zeggen, dat geen mensch zoo iets zou kunnen doen; maar vaak hebben menschen het gedaan, en nog heden wordt het dagelijks gedaan. De inquisiteurs deden het; vele godsdienstige menschen deden het in den naam van hunnen godsdienst. Vivisectors doen het, en vele schoolmeesters doen het, uit gewoonte. Al deze lieden trachten hun wreedheid te verontschuldigen door te zeggen, dat het de gewoonte is, maar een misdaad verandert niet van karakter, omdat

ze door velen wordt begaan, Karma neemt zulk een gewoonte niet in aanmerking; en het karma van wreedheid is het zwaarste van alles. In Indië althans kan er geen verontschuldiging zijn voor zulke gewoonten, want de plicht om *niets te deren* is welbekend aan allen. Het lot van den wreedaard treft evenzoo allen, die met opzet Gods schepselen doodslaan, en dit "Jachtvermaak" noemen.

Dingen als deze zoudt gij niet doen, dat weet ik, en uit liefde tot God zult gij, als de gelegenheid zich voordoet, beslist uwe stem er tegen verheffen. Maar er is eene wreedheid in woorden evenzeer als in daden; en iemand die een woord spreekt met de bedoeling een ander te wonden, maakt zich schuldig aan dezelfde misdaad. Dat zoudt gij evenmin doen, maar soms sticht een onvoorzichtig woord evenveel kwaad als een boosaardig. Wees daarom op uwe hoede tegen onopzettelijke wreedheid.

In den regel is ze een gevolg van onnadenkendheid. Iemand is zóó vervuld door gierigheid en geldzucht, dat hij zelfs niet denkt aan het lijden dat hij anderen ver-

oorzaakt, door te weinig te betalen, of door zijn vrouw en kinderen half te laten verhongeren. Een ander denkt slechts aan zijn eigen lusten, en het raakt hem weinig hoevele zielen en lichamen hij te gronde richt, door er aan te voldoen. Alleen om zich eenige minuten van moeite te besparen, betaalt iemand zijn werklieden niet op den bepaalden dag hun loon, zonder te denken aan de moeilijkheden, welke dit voor hen medebrengt. Zooveel leed wordt veroorzaakt door onnadenkendheid, door te vergeten er zich rekenschap van te geven, hoe eene handeling op anderen zal terugwerken. Maar karma vergeet nooit, en neemt het feit, dat de menschen het vergaten, niet in aanmerking. Als ge het Pad wilt betreden, moet ge bedenken, wat de gevolgen zijn van hetgeen ge doet, anders zijt ge schuldig aan gedachtelooze wreedheid.

Bijgeloof is een ander machtig kwaad, en het heeft vreeselijke wreedheid veroorzaakt. De man, die een slaaf is van bijgeloof, veracht anderen, die wijzer zijn, en tracht hen te dwingen om te doen, wat hij doet. Denk aan de vreeselijke slachting, die

een gevolg is van het bijgeloof, dat dieren geofferd moeten worden, en van het nog wreeder bijgeloof, dat de mensch vleesch noodig heeft als voedsel. Denk aan de behandeling, welke het bijgeloof de verdrukke klassen in ons geliefd Indië heeft doen ondergaan, en zie daarin een voorbeeld, hoe deze kwade eigenschap hartelooze wreedheid kan veroorzaken, zelfs bij hen, die den plicht van broederschap kennen. Vele misdaden zijn door de menschen begaan in den naam van den God van Liefde onder de macht van deze nachtmerrie van bijgeloof; pas daarom zorgvuldig op, dat niet het geringste spoor er van in u overblijve.

Deze drie groote misdaden moet gij vermijden, want zij zijn noodlottig voor allen vooruitgang, daar zij zondigen tegen de Liefde. Maar niet alleen moet ge aldus het kwade nalaten; ge moet actief het goede doen. Ge moet zóó vervuld zijn van het intense verlangen om te dienen, dat ge steeds gereed zijt om diensten te bewijzen aan al wie rondom u zijn, niet alleen aan menschen, maar ook aan dieren en planten.

Gij moet dagelijks in kleinigheden dienen,

zoodat het u tot eene gewoonte wordt, en ge niet de zeldzame gelegenheid mist, als er iets groots te doen valt. Want zoo ge er naar smacht, één te zijn met God, is dit niet om uw zelfs wil: het is, opdat gij een kanaal moogt zijn, waardoorheen Zijne liefde kan vloeien tot uw medemenschen.

Hij, die op het Pad is, bestaat niet voor zich zelf, maar voor anderen; hij heeft zichzelf vergeten, opdat hij hen moge dienen. Hij is als een pen in Gods hand, waardoor Zijne gedachte kan vloeien, en uitdrukking vinden hier beneden, hetgeen ze zonder deze pen niet hebben zou. En tezelfder tijd is hij ook een levende pluim van vuur, die op de wereld de Goddelijke Liefde uitstraalt, welke zijn hart vervult.

De wijsheid, die u in staat stelt te helpen, de wil, welke de wijsheid richt, de liefde, welke den wil bezielt, ziehier uwe vereischten.

Wil, Wijsheid en Liefde zijn de drie aspecten van den Logos; en gij, die wilt treden in Zijn dienst, moet deze aspecten in de wereld toonen.

THEOSOFISCHE
BIBLIOTHEEK
Tolstraat 154 Amsterdam

24 NOV. 2012

